

ΠΕΡΙΠΤΕΙΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πιο μπρός ξετείετο ένα καρπερό άμπελι και γύρω άπ' τον μικρό αυτόν παράδεισο νερό εκελάρυζαν, γέμικα δέντρα άπλωναν τόν ίσκιου τους και φιλοξενούσαν τα πουλιά που κελαιδούσαν ανά κλαδιά τους.

Μέσα στό ερημικό αυτό σπίτι ζούσε ο Ζάν Τρεμιέ, ο σοφός αυτός γέρον, ο οποίος είχε ύποστηξει άλλοτε στό γαλλικό κοινοβούλιο τους Ουάντους. Μαζύ του κατοικούσαν ή πανέμορφη, ή δραστή και πρόσχαρη κόρη του Ίωάννα, ή γοργά ύπερτέρα του Μαριτίνα Τρουτερόλ κ' ο κηπουρός του Ίουδελέτ.

Ο Τρεμιέ είχε άποτραβηχτεί στό μέρος αυτό άδησιαμένος άπ' την κακία και την άχαριστία του κόσμου, μη μπορώντας να μένει στό σπίτι ποιχε στό Παρίσι, γιατί του θύμιζε τη γυναίκα του, ή όποία είχε πεθάνει μέσα σ' αυτό στό 1552.

Ύψηχε όμως κ' ένας άλλος λόγος που άνάγκασε τόν καλόκαρδο Τρεμιέ να φύγη μακριά άπ' τό Παρίσι. Ή θαμποτική όμορφιά της Ίωάννας. Νεαροί ίππότες περιόριζαν διαρκώς έξω άπ' τό σπίτι του, τραγουδούσαν, μονομαχούσαν και σφαιζόντουσαν τις νύχτες κάτω άπό τά παράθυρά του!

Όπως είπαμε και παραπάνω, ή Ίωάννα ήταν μία άπό τις σπάνιες, τις αιδεφες όμορφες. Ξανθή, με μάτια μεγάλη βαθυγάλανα λυγομένα. Τό ανάστημά της καλοδόμητο, λυγρό. είχε θείες γραμμές. Για τό λόγω αυτόν είχαν έπονομασεί «Ωραία Ίωάννα».

Πολλοί περνώντας άπό τό ερημητήριο του Τρεμιέ και της κόρης του, εθαύμαζαν τό σπάνιο αυτό λουλουδί.

Ο τελευταίος που καταμαγεύτηκε άπό την έξοσία όμορφιά της Ίωάννας, ήταν ο Ροβέρτος Κέρ.

Ο γραμματεός του Κοντοσταύλου Μονμορανού πάλαιος άρχισ με την καρδιά του για να ξεριζώσει τό αίσθημα, που άρχισε να τόν κατακυριεύει για την Ίωάννα. Άλλά ή εικόνα της όφαιας κοπέλλας γύριζε πάντα έπίμονα στό μυαλό του μ' όλες τις αιδεφες όμορφες της.

Συνά ο Ροβέρτος βυθίζονταν σέ ορμώσους και αυτό τό είχε προσέξει ο Κοντοσταυλος.

Ο γραμματεός του Κοντοσταύλου κατέφυγε, σέ χίλια - δυό μέσα για να εισχωρήσει στον πύργο του Τρεμιέ. Ήταν δύο-ακόλο βέρβα, άλλά στό τέλος το κατόρθωσε, βρισκοντας κάποια δικαιολογία.

Στην άρχή ο Τρεμιέ ύποδέχτηκε κατ'οφισμώς τό Ροβέρτο Κέρ. Συνά-συνά όμως όσο ο τελευταίος επανειλάμβανε τις επισκέψεις του, άρχισε να τόν συνηθίζει και να τόν δέχεται μ' ευχαρίστηση.

Άπό την πρώτη στιγμή ο Τρεμιέ άντελήφθη ότι ο Ροβέρτος άγλυπούσε τρελλάει την κόρη του, την Ίωάννα. Είχε προσέξει ότι πολλές άντίκριψε την κοπέλλα ο νέος κοκκινός, κόμπιας, τά έχανε κυριολεκτικά. Ή άμνηστία του αυτή ίόν σιγανούσε βαθύτατα, γιατί θυμόταν τά νεατά του, όταν κ' εκείνος είχε έρωτευτεί.

Ο Τρεμιέ σέφτηκε ότι ή Ίωάννα είχε φτάσει παιά στη γλυκειά ηλικία της παντρείας και ο Ροβέρτος Κέρ δεν τού φαινόταν άκατάλληλος να γίνη γαμπρός του.

Μιά μέρα λοιπόν, που ά γραμματεός του Κοντοσταύλου τούς είχε έπισκεφθεί, ο Τρεμιέ τόν κάλεσε ιδιαίτερος και τού ειπε χωρίς περιστροφές:

— Ξέρω πολύ καλά πώς αγαπάτε την κόρη μου. Είμαι πατέρας της και έξω τι αξίζει ή Ίωάννα μου και δεν παραξενεύομαι καθόλου γιατί την έρωτευτήκατε.

— Τη λατρεύω, κύριε Τρεμιέ, μουμοίρεσε, τρέμοντας άπό συγκίνηση ο Ροβέρτος Κέρ.

— Ά! ή αγαπή βέρβα, ειπε ο Τρεμιέ, ειπε τό σπουδαιότερο πράγμα στη συμβίωση αλλά...

— Σας έννοω, μουμοίρεσε ο Ροβέρτος Κέρ, είμαι...φτωχός. Μά μην έρχετατε και...

— Ά! ναι, τη θέση σας κοντά στον Κοντοσταυλο, ή όποία ιδιοιναμει με περιουσία. Έτσι δεν ειπε; ειπε ο Τρεμιέ.

— Μάλιστα, άπάντησε ο Κέρ.

— Αγαπητό μου παιδί, ειπε τότε ο Τρεμιέ προς τό Ροβέρτο, γιατί τά χάνεις τόσο εύκολα; Όσοτείνω να σου πώ ότι μου άρέσειτε για γαμπρός, άλλά έξρω πολύ καλά ότι ο κ. Μονμορανού δέ θά μπορούσε να κινή χωρίς έξοδα, πού τόσο πολύ σ' εκτιμά.

— Έγώ σας βέρβα, άπάντησε ο Ροβέρτος, ότι ο κ. Μονμορανού θά ύπογραφή προθύμως τό συμβόλαιο τού γάμου μου.

— Αυτό ειπε μια τιμή, πού με κολακεται άρεκατά, άπάντησε ο Τρεμιέ, αλλά να σου πώ δέ μ' ένθουσιάζει και τόσο να συνδευμαι με μεριστάδες, που αύθιο ένδεχόμενο να πάσουν στη δυσμεστία της Αλάης.

— Μά ο κ. Μονμορανού δεν έχει ανάγκη άπό δυσμεστία ή ευμέστια, άπάντησε ο γραμματεός του Κοντοσταύλου.

— Όρίστε, φιλε μου, ότι δέ με καταλαβαίνετε άπάντησε ο Τρεμιέ. Να ειπε κανείς γραμματεός ενός άμφοδός Κοντοσταύλου έπειδή ξέρει μερικά μυστικά του, να βγαίνη καθόλα μαζύ του σέ όφαιο άλογο και ντυμένος πολυτελή ρούχα, ειπε και πού μπορεί να κόμη έντύπωση μονάχα στους χωσούς. Όχι όμως και σέ μένα.

— Ο Ροβέρτος στέναζε άπελπισμένα.

— Μην άπελπίζεσαι, τού ειπε ο Τρεμιέ.

— Μά τι να κάμω; ρώτησε ο γραμματεός.

— Να δημουργήσης μια θέση, στέναζε νά μη φράβεται ούτε άπό πολιτικώς μεταβολές ούτε άπό τίποτα.

Ο Ροβέρτος Κέρ βυθίστηκε σέ συλλογισμούς. Τιλος ύστερα άπό λίγο ειπε:

— Σκέφτηκα τη θέση πρέπει να δημουργήσω. Έτσι να γνωρίσω άλλοτε στη Γουιένη, στον πύργο του Ταλεμόνδο, έναν περίφημο χειρουργό, τόν 'Αμβρόσιο Παρέ. Ο άνθραπος αυτός μου ειχε επεί άλλοτε ότι θά μπορούσα να γίνω χειρουργός πρώτης τάξεως και ότι σέ δύο χρόνια αναλαβαίνει να με μάθη. Μά πώς να κάμω δυό δώδεκαχρονα μακριά άπ' την Ίωάννα χωρίς να τη βλέπω καθόλου;

— Φίλε μου, άπάντησε ο πατέρας της Ίωάννας, πρέπει να ξέρεις ότι οι παλαιοί ίππότες που πολεμούσαν κατά τόν Σακακίνου, τόν Τούσκου και τόν άλλων βαρβάρων, έκαναν δέκα και δεκαέντε χρόνια να ιδούν την δέσπονα της καρδιάς τους.

— Μά μέσα σέ δύο χρόνια, ειπε με φωνή που έτρεμε ο Ροβέρτος, μπορεί ή Ίωάννα να με έγκάση.

— Μη σέ μέλλει, ειπε χαμογελώντας ο Τρεμιέ, έγω θά φροντίσω πάντα να σέ φέρνω στη μήμη της.

Τά λόγια αυτά ήσούσαν άρεκατά τό γραμματικό τού Μονμορανού.

— Μπορώ πάλιν να φύγω, ρώτησε κοκκινώντας να ιδώ την Ίωάννα;

— Άλλά τη στιγμή αυτή άρχιζός εμπήκη και ή Ίωάννα, όφαια, αιδεφά, σκορπόντας τά μύρα της άνοιξης δόλυντά της.

Ο Ροβέρτος τάχισε. Κοκκίνισε, χλώμασε, πίνασε, άλλαξε χίλια - δυό χρώματα, έτρεμε δώδεκληρος, δεν κατορθωνε να άρθρωσή ούτε λέξη. Ή φωνή του οθίνενταν μέσα στό στήθεια του, άγωνιόσε, ίδρωσε.

— Λοιπόν, θάρρος ίππότα μου, τού ειπε ο Τρεμιέ. Μη ληστ, άνοιξε τό στόμα σου.

Μά και μ' όλο τό θάρρος που προσπαθούσε να τού δώσει, ο Ροβέρτος τάχισε χειρότερα. Έσοκινε μονάχα και άκούμασε τά ζελη του στο χείρι της κόρης, πού τόν κούταζε κατάκληρη για τη σωστή σήματα του και άμείσως άνοιγοντας την πόρτα έφυγε άπότομα.

Όταν βγήκε έξω καθάλλικε το δρόμο του, τό κέντρος άπότομα κ' άρχισε να κολλάει σαν τρελλός. Δεν ειχε προοργήσει πολύ όμως, όταν ένάντιση μετανωμένος τό άλογο πάλι προς τά πίσω, προς τόν πύργο του Τρεμιέ, μά όμείσως άλλαζοντας γνώμη, έναπίεσε τό δρόμο του.

Χίλιες-δυό σκέψεις βρισκόνταν τό Ροβέρτο Κέρ. Ήθελε να έναγαυρήσει για νάνιτσει ή άλλη μια φορά την αγαπημένη του, μά κάποια μυστηριώδη δύναμη τόν έσπρωχνε προς τό δρόμο του, προς τό άδηλο μέλλον, που άρχισε να τό μαντεύη σκοτεινά, άβέρβα...

Ο νέος αυτός με τη σατανική ψυχή ήταν έρωτευμένος, αγαπούσε... Θάδινε τη ζωή του, τά πάντα να να γοητιστή μερος στην Ίωάννα, να της άνοξει την καρδιά του, να της μιλήση γ' άγάπη... Μά δεν ειπε τό θάρρος. Και έξουθιμανε σ' άλόγο του, σηφεονιάζοντας το και τρέχοντας σαν τρελλός!.

Όταν ο Ροβέρτος έφυγε ο Τρεμιέ έγύρισε κ' έκάταξε την κόρη του.

— Λοιπόν, Ίωάννα, τί σκέπτεσαι σύ για τόν νέον αυτόν; την ρώτησε. Ξέρεις πώς σ' αγαπά!

— Τό ξέρω, πατέρα, μά κ' έγω αγαπώ έσάς και δεν θά φύγω ποτέ άπό κοντά σας.

— Ναι, παιδί μου, αλλά έγω είμαι γέρος παιά και πρέπει να φροντίσης για τό μέλλον σου, την άποκατάστασί σου.

— Πατέρα μου, ποτέ δεν θά φύγω άπό κοντά σου. Κ' αν άκόμη παντρευτώ θά μένω μαζύ σου.

Ο Τρεμιέ έσφιξε την Ίωάννα στην άγκαλιά του και της ειπε συγκινημένος:

— Καλό μου παιδί, είσαι άγγελος!... Πές μου όμως... Θέλεις να γίνης γυναίκα τού κ. Ροβέρτου Κέρ;

Ή Ίωάννα κοίνησε τό κεφάλι της κ' άποκρίθηκε:

— Όχι, πατέρα!

— Γιατί παιδί μου; Δεν τόν αγαπώσης με μίρα.

(Ακολουθεί)

...Νά γοητισθή έμπρός της, να της άνοιξη την καρδιά του...

